

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.445/2009/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú eljárásban Szécsényiné Dr. Márfoldi Katalin ügyvéd (4400 Nyíregyháza, Hősök tere 14. fszt. 4. szám), a másodfokú eljárásban Dr. Gergely Tóth Zsuzsa ügyvéd (4400 Nyíregyháza, Színház u. 4. I/1. szám) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a MÁTRHOLDING Gazdasági Tanácsadó Zártkörűen Működő Részvénytársaság (1146 Budapest, Cházár András u. 9. szám) felszámoló szervezet által meghatalmazott Dr. Kovács Margit jogtanácsos (4300 Nyírbátor, Akácfa u. 1. szám) által képviselt I. rendű alperes neve „fa” (alperes címe) I. r., és a személyesen eljáró II. rendű alperes neve (alperes címe) II. r. alperesek ellen 8 071 320 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2009. június 16. napján kelt, 7. G. 15-08-040.071/33. számú ítélete ellen az I. r. alperes részéről 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2010. március 23. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy felhívásra, az abban foglaltak szerint fizessen meg az Államnak 593 300 (Ötszázkilencvenháromezer-háromszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 140 000 (Egyszáznegyvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A cégjegyzékbe 2006. március 23. napján bejegyzett I. r. alperesi gazdasági társaság beltagja a II. r. alperes, kültagja a II. r. alperes házastársa. Az I. r. alperes az eljárás folyamatban léte alatt, 2008. június 6-ai hatállyal felszámolás alá került.

A felperes, mint megbízott (vállalkozó) és az alperes, mint megbízó (megrendelő) 2007. február 16. napján vállalkozási szerződést kötöttek, amelyben a felperes elvállalta a ..., ... szám és a ... szám alatti lakóépületeken a villanyszerelési és vízszelzési munkálatok elvégzését, anyagköltséggel együtt 730 000 Ft + ÁFA vállalkozói díj ellenében.

A szerződéssel érintett ingatlanok tulajdonosaival az I. r. alperes, mint generálkivitelező kötött vállalkozási szerződést, amelyben családi lakóház építését vállalta.

Az I. r. alperes T.G. ..., ... szám alatti lakossal 2006. június 7. napján kötött a családi ház generál-kivitelezési munkálataira vállalkozói szerződést, amelynek a műszaki tartalmát az 1. számú mellékletet képező tételes költségvetés képezte. A szerződés rögzítette, hogy nem terjed ki az alapásás munkadíjára, a bádigos munkák anyag- és munkadíjára, valamint a régi épület elbontására. A vállalkozói díjat átalányáron, nettó 4 024 365 Ft-ban, bruttó 4 829 233 Ft-ban állapították meg.

Az I. r. alperes Sz.M. ..., ... szám alatti lakossal 2006. június 12. napján kötött vállalkozási szerződést az épülő családi ház generál-kivitelezési munkálataira a szerződés mellékletét képező tételes költségvetés alapján.

Az írásba foglalt szerződés rögzítette, hogy nem tartalmazza az alapásás munkadíját, az elektromos kiépítést, az alapozás betonozás munkáinak munkadíját, a festés anyag- és munkadíját, a villamos szerelések anyag- és munkadíját, valamint a tetőszerkezet és az előtető faanyagát. A vállalkozói díjat átalányáron, nettó 3 519 166 Ft, bruttó 4 223 000 Ft-ban állapították meg.

Az I. r. alperes ezen szerződések megkötését követően alvállalkozókat vett igénybe, építési munkálatokat ténylegesen maga nem végzett.

A felperessel létrejött vállalkozási szerződés megkötésekor lényegében mindkét érintett lakóépület szerkezetkész állapotban volt. Bár az I. r. alperes a felperessel csak a villany- és vízszelzési munkálatokra kötött írásban szerződést, de a II. r. alperes a megrendelőnek úgy mutatta be a felperes képviselőjét, hogy a folyamatban lévő munkálatokat a felperes fogja folytatni és befejezni, mint az I. r. alperes alvállalkozója.

Az I. r. alperes, mint vállalkozó 2007. május 30-án építési szerződést kötött L.J.-vel és házastársával, amelyben az I. r. alperes elvállalta a megrendelők családi házának tetőtér kialakítása építési-szerelési munkáinak a kivitelezését a szerződés mellékletében szereplő tételek és mennyiségek alapján. A vállalkozói díjat 1 157 554 Ft + ÁFA összegben határozták meg.

Az I. r. alperes az építési munkákat alvállalkozó igénybevételevel kezdte meg, ő maga ténylegesen építési-szerelési munkát nem végzett, és a felperes képviselőjét a L. házaspárnak is úgy mutatta be, mint az ő alvállalkozóját, aki a szerződés szerinti munkákat végezni fogja.

A felperes Sz.M. és T.G. új lakóházának az építésén az írásbeli szerződésben rögzítettek túlmenő építési-szerelési munkákat végzett, amelyek ellenértéke külön-külön legalább bruttó 1 734 713 Ft volt. L.J. megrendelő lakóházán pedig legalább 500 000 Ft értékű tetőtér beépítési munkát végzett a felperes.

Az I. r. alperes, mint vállalkozó 2007. május 29. napján vállalkozási szerződést kötött a ...-i M.M. Kft-vel is, a ... hrsz-ú ingatlanon lévő csarnoképület felújításának generál-kivitelezési munkálataira a szerződés 1. számú mellékletét képező tételes költségvetés

alapján. A vállalkozói díjat bruttó 22 298 984 Ft-ban határozták meg. A munka kezdési időpontját 2007. május 29. napjában, a befejezési határidőt 2007. augusztus 20. napjában jelölték meg azzal, hogy ez utóbbi időpont bizonyos esetekben 2007. október 15.-éig kötbérmentesen meghosszabbítható.

Az I. r. alperes egy előlegszámla, három részszámla és egy végszámla kibocsátására volt jogosult. A szerződés szerint a vállalkozó részéről a II. r. alperes, annak házastársa, mint termelési és műszaki igazgató, valamint Gy.L. felelős műszaki vezető volt jogosult az építési naplóba bejegyzésre.

Az I. r. alperes, mint megrendelő 2007. május 29. napján a felperessel, mint vállalkozóval is szerződést kötött a mátraderecskei csarnoképület felújításának generál-kivitelezési munkálataira a szerződés 1. számú mellékletét képező tételes költségvetés alapján. A vállalkozói díjat bruttó 19 280 000 Ft-ban határozták meg, a befejezési határidőt, a részszámlázás lehetőségét és az építési naplóba való bejegyzésre az I. r. alperes részéről jogosultak személyét pedig az I. r. alperes által a M.M. Kft-vel kötött szerződés rendelkezéseivel azonosan határozták meg.

Ezen megállapodás alapján a felperes 4 db részszámlát bocsátott ki az I. r. alperes felé, amelyeket az I. r. alperes befogadott, és a számlák ellenértékét 2007. június 6. és 2007. szeptember 7. napja között összesen 16 034 686 Ft összegben meg is fizette átutalással.

A megrendelő, a fővállalkozó és az alvállalkozó 2007. szeptember 20. napján megbeszélést tartottak. Az erről felvett jegyzőkönyvben rögzítették, hogy az építkezés utolsó befejezési határideje 2007. szeptember 27. napja, amely határidő túllépése esetén a megrendelő napi 400 000 Ft kötbért jogosult kérni a fővállalkozótól, a fővállalkozó pedig a kivitelezőtől 400 000 Ft + 10 % kötbért jogosult kérni naponta. A jegyzőkönyvet a felperes képviselője nem írta alá.

A felperes nem végezte el teljes egészében az általa elvállalt alvállalkozói munkát, a kivitelezést nem ő fejezte be. Az I. r. alperes által befogadott és teljesített számlákon túlmenően azonban további számlákat nem is bocsátott ki, és az I. r. alperes sem teljesített a továbbiakban a felperes felé.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a perben nem lett igazolva az, hogy a felperes részéről ezen építési munkával kapcsolatban „túlszámlázás” történt, illetve, hogy a felperes által elvégzett munkák ellenértéke csupán az I. r. alperes által megjelölt 10 278 007 Ft lenne.

Az I. r. alperes 2007. május 17. napján egy napkori családi házas építkezésre is kötött építési szerződést a felperessel, amelyben a felperes által elvégzendő, a szerződésben rögzített munkák ellenértékét 8 667 000 Ft + ÁFA összegben határozták meg. Ez a vállalkozási szerződés nem képezi a jelen per tárgyát.

Az I. r. alperes a besenyői két családi házas lakóingatlanon, illetve a L. házaspár tetőtér-beépítésén végzett alvállalkozói munkák ellenértékét a felperesnek nem fizette meg, illetve a megfizetés ténye a perben nem lett bizonyítva, ezért a felperesnek az I. r. alperessel szemben 3 969 426 Ft összegű vállalkozói díj hátraléka keletkezett, ugyanakkor azonban a felperes sem tett eleget a számlázási kötelezettségének.

A felperes a keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest bruttó 8 070 320 Ft, valamint ennek 2007. november 9. napjától járó késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére.

A Sz.M. megrendelő ingatlanán végzett építési-szerelési munkák ellenértékét bruttó 3 569 940 Ft-ban, T.G. és házastársa ingatlanán végzett munkák ellenértékét bruttó 3 548 340 Ft-ban, míg a tetőtér-beépítés kapcsán elvégzett munkája ellenértékét bruttó 954 040 Ft-ban jelölte meg.

Az eljárás során a felperes II. r. alperesként perbe vonta az I. r. alperes beltagját, és őt arra az esetre kérte a kereset szerint marasztalni, ha az I. r. alperes fizetéseképtelen lenne.

Az I. r. alperes a felperesi kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Vizontkeresetet terjesztett elő a mátraderecskei építkezéssel összefüggésben 7 141 902 Ft és ezen összegnek 2007. szeptember 8. napjától járó késedelmi kamata iránt. Utóbb a vizontkeresetet 5 917 902 Ft összegben tartotta fenn, 1 124 000 Ft tekintetében pedig beszámítási kifogást terjesztett elő.

A perben benyújtott ellenkérelmében kötbérigényt is kívánt érvényesíteni, utóbb azonban a per során ennek érvényesítésétől eltekintett, figyelemmel arra, hogy a peres felek szerződésükben kötbért nem kötöttek ki.

A II. r. alperes a felperesi kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak, az I. r. alperes vizontkeresetét és beszámítási kifogását pedig alaptalannak találta, és ítéletével kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 3 969 426 Ft-ot, és 300 000 Ft perköltséget.

Megállapította, hogy amennyiben a követelés az I. r. alperessel szemben behajthatatlan, a II. r. alperes tartozik helytállni. Ezt meghaladóan a felperes keresetét és az I. r. alperes vizontkeresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy felhívásra fizessen meg az Államnak 246 100 Ft, az I. r. alperes pedig 600 640 Ft Állam által előlegezett eljárási illetéket.

Megállapította, hogy ezt meghaladóan a felek maguk viselik a felmerült perköltségüket.

Ítélete indokolásában részletesen ismertetve a peres felek perbeli cselekményeit, megindokolta, hogy az alperesek 2009. június 11. napján, nekik felróható okból elkéssetten előterjesztett bizonyítási indítványát miért utasította el a Pp. 3. § (4) bekezdése szerint a 2009. június 16. napján megtartott tárgyaláson a tárgyalás berekesztését megelőzően.

A peres felek nyilatkozatai és a perben becsatolt, az előzetes bizonyítási eljárásban készült szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság a két besenyődi építkezés vonatkozásában azt állapította meg, hogy a felperes által elvégzett munkálatok ellenértéke megegyezik a N.J. igazságügyi szakértő véleményén alapuló alperesi elismeréssel, az ezt meghaladóan elvégzett munkálatokat pedig a felperes nem bizonyította, mivel az e körben meghallgatott megrendelők tanúvallomásai és a nem az I. r. alperestől származó költségvetések az összecszerűség megállapítását nem tették lehetővé.

A tetőtér-beépítési munkákkal kapcsolatban is azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a keresetlevél mellékleteként becsatolt költségvetés a felperestől származik, L.J. írásbeli nyilatkozata és a tanúvallomása is csak a felperes által végzett munka tényére vonatkozóan volt értékelhető, az összecszerűség tekintetében nem. A felperes által elvégzett munkák 500 000 Ft-os értékét az elsőfokú bíróság a II. r. alperesnek még

tanúkenti meghallgatásakor tett nyilatkozata alapján állapította meg, amely nyilatkozatot utóbb a perben az I. r. alperes sem vitatott.

A perben az alperesek hivatkoztak arra, hogy a II. r. alperes 2007. június 1. napján 876 000 Ft-ot, míg 2007. augusztus 27. napján 500 000 Ft-ot átadott a felperesnek a II. r. alperes házastársának a jelenlétében. Az alperesek azonban a pénzáadáskor jelenlévő személy tanúkenti meghallgatását nem indítványozták, a megrendelők tanúvallomása alapján pedig nem lehetett tényként megállapítani azt, hogy az I. r. alperes teljesített-e a felperes felé.

Az I. r. alperes arra is hivatkozott a perben, hogy a mátraderecskei építkezésen az I. r. alperes felelős műszaki vezetőjeként eljáró Gy.L.-nak az I. r. alperes felkérésére elkészített magánszakvéleménye megállapításai szerint az I. r. alperes a mátraderecskei ingatlanon végzett munkák vonatkozásában „túlfizette” a felperest. Az I. r. alperes azonban a tanúmeghallgatásra, illetve a szakértői bizonyítás elrendelése iránti indítványát az elsőfokú bíróság tájékoztatása ellenére sem pontosította, illetve azt neki felróható okból csak lényegesen elkésztetten terjesztette elő, ezért az elsőfokú bíróság elutasította a bizonyítási indítványát.

A rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság tehát azt állapította meg, hogy a felperes kereseti követelése a perben részben bizonyítva lett, míg az I. r. alperes viszontkeresete, ellenkérelme és beszámítási kifogása nem nyert bizonyítást, és az I. r. alperest a Ptk. 397. § (1) bekezdése alapján kötelezte 3 969 426 Ft vállalkozói díj megfizetésére.

Megállapította, hogy a Gt. 108. § (3) bekezdése folytán a betéti társaságra is alkalmazandó Gt. 97. § (1)-(2) bekezdései szerint, ha a követelés az I. r. alperessel szemben behajthatatlan, úgy a II. r. alperes a saját vagyonával köteles helytállni.

A perben a felperes, az I. r. alperes illetékfeljegyzési jog, míg a II. r. alperes költségmentesség kedvezményében részesült. A felperest és az I. r. alperest a pernyertességük és pervesztességük arányát figyelembe véve a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint kötelezte az Állam által előlegezett kereseti és viszontkereseti eljárási illeték felhívásra történő megfizetésére.

A felperes és a II. r. alperes pervesztessége-pernyertessége között lényeges eltérés nem volt, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság úgy döntött, hogy a perrel felmerült költségeiket maguk viselik, míg a nagyobb részben pervesztes I. r. alperest kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek bruttó 300 000 Ft ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

Az ítélet ellen az I. r. alperes fellebbezett, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló tényeket és körülményeket nem megfelelően értékelte, azokból helytelen jogi következtetéseket vont le, ezért utasította el az alperes viszontkeresetét. Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp.-nek a bizonyításra vonatkozó szabályait is, amikor az alperesi bizonyítási indítványokat azok többszöri megerősítését követően, egyetlen alperesi kijelentés téves értelmezésére és késedelemre hivatkozva elutasította.

Arra hivatkozott, hogy a perben a bíróságot is terheli a bizonyítékok felderítésének és a tényállás teljes körű tisztázásának a követelménye.

Nem vitatta, hogy a bíróság a bizonyítékok között szabadon mérlegelhet, azonban nem mellőzhet olyan bizonyítási eljárásokat, amelyek a felek által előadott tényállás szempontjából relevanciával bírnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azzal is megsértette a Pp. bizonyításra vonatkozó szabályait, hogy a rendelkezésre álló, megfelelő szakismerettel rendelkező Gy.L. tanúvallomását figyelmen kívül hagyta, nem hallgatta meg az alperes által indítványozott tanúkat, illetve nem rendelt ki szakértőt a Gy.L. szakvéleményében írtak tisztázása érdekében.

Sérlemelte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt is, hogy az I.r. alperesi társaság felszámolás alatt áll, vagyis fizetésképtelen, ezért nem állt módjában a szakértői költségeket megelőlegezni. Az alperes nem zárkózott el a költségek előlegezése előtt, azonban ez a társaság anyagi helyzete miatt lehetetlen volt. Álláspontja szerint a bíróságnak ebben az esetben hivatalból kellett volna a szakértő kirendeléséről intézkednie.

A felperes a fellebbezési tárgyaláson benyújtott ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és az I. r. alperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségei megfizetésére kötelezését kérte.

A II. r. alperes nem nyújtott be fellebbezési ellenkérelmet.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a II. r. alperes mögöttes felelősségét megállapító rendelkezése az ellene irányuló fellebbezés hiányában a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát.

Az I. r. alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita eldöntéséhez szükséges tényállást - a rendelkezésre álló adatok gondos, körültekintő vizsgálata alapján - a szükséges mértékben feltárta, tényszerű megállapításait alátámasztják a figyelembe vett bizonyítékok és azok megfelelő értékelése.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában szükségképpen nagy teret szentelt a polgári perrendtartásnak a bizonyításra vonatkozó szabályai ismertetésének, és alkalmazása indokainak.

Hangsúlyozta, hogy a bíróság csak a felek által előterjesztett és teljesíthető bizonyítási indítványok alapján folytathatja le a bizonyítási eljárást, és csak az ennek eredményeként megállapítható adatok alapulvételével állapíthatja meg a tényállást. Eljárása során kiemelt jelentőséget kellett tulajdonítania a polgári perrendtartás célját, a bíróság feladatait meghatározó, a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 1. §-ának, a 2. § (1) bekezdésében és a 3. § (1)-(4) bekezdéseiben foglalt alapvető elveknek.

Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a bizonyításra vonatkozó szabályokat, helytállóan állapította meg, hogy az I-II. r. alperesek bizonyítási indítványait nekik felróható okból elkésztetten terjesztették elő, ezért az általuk indítványozott bizonyítás elrendelését a bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdésének harmadik mondata alapján mellőzni volt köteles.

Az elsőfokú bíróság az így megállapított tényállásból helytálló jogi következtetésekre jutott, és jogszerűen, megalapozottan döntött a keresetről, illetve az I. r. alperes

vizontkeresetéről. Döntését részletes, meggyőző indokolással látta el, amellyel az ítéltábla teljes egészében egyetért, az önmagában kiegészítést nem kíván.

Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésére is - annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

Az I. r. alperes fellebbezése nem volt alkalmas az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a fellebbezés indokolásának hivatkozásai azonban szükségessé teszik az alábbiak kiemelését. Az I. r. alperes a fellebbezésében azt állította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a polgári perrendtartás bizonyításra vonatkozó szabályait.

Álláspontja szerint a Pp. alkalmazása során a bíróságot is terheli a „bizonyítékok felderítésének és a tényállás teljes körű tisztázásának követelménye, ... az olyan bizonyítási eljárásokat, amelyek a felek által előadott tényállás szempontjából relevanciával járnak, nem mellőzheti”.

Az I. r. alperes alapvető jogi tévedésben van a Pp. hatályos szabályozását illetően. A polgári per célja a 2000. január 1. napján hatályba lépett módosításig a magánjogi jogviszonyból eredő jogvitáknak az igazság alapján történő eldöntése volt, igazságnak tekintve ebben a körben a bizonyított tényállást.

A Pp. 1999. évi CX. törvénnyel történő módosítása azonban felmenti a bíróságot a tények valósággal egyező megállapításának a kötelezettsége alól. A Pp. 2. § (1) bekezdésének 2000. január 1-jétől hatályos rendelkezése szerint a bíróságnak csupán az a feladata, hogy „a feleknek a jogviták elbírálásához, a pereknek a tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse”.

Ehhez kapcsolódik az a változás is, hogy megszűnt a hivatalbóli bizonyítás lehetősége a perben, a Pp. 3. § (3) bekezdése kimondja, hogy a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli.

A Pp. 3. § (4) bekezdésének harmadik mondata szerint pedig a bíróság a bizonyítás elrendelését mellőzni köteles, ha a bizonyítási indítványt a fél neki felróható okból elkéssetten, vagy egyébként a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon terjeszti elő, kivéve, ha a törvény eltérően rendelkezik.

Az elsőfokú eljárás felterjesztett iratai alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság minden tekintetben a törvény követelményeinek megfelelően járt el: a feleket tájékoztatta a bizonyítandó tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről, ezekre többször felhívta a felek figyelmét. A bizonyítási indítványok előterjesztésére a feleknek határidőt engedélyezett, az általuk indítványozott bizonyítási eljárásokat lefolytatta. A félnek felróható okból elkéssetten előterjesztett bizonyítási indítványt pedig jogszerűen utasította el.

A fentebb kifejtettek szerint az I. r. alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeket viselnie kell.

Mivel az I. r. alperes illetékfeljegyzési jogban részesült, ezért az ítéltábla a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, és a 15. § (1) bekezdése alapján kötelezte, hogy felhívásra, az abban foglaltak szerint fizessen meg az Államnak a fellebbezésén le nem rótt, feljegyzett 593 300 Ft összegű fellebbezési eljárási illetéket.

A Pp. 78. § (1) bekezdése szerint pedig kötelezte a peresztes I. r. alperest, hogy fizesse meg a felperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltségét. Az ügyvédi munkadíj összegét a felperes a Gf. III. 30.446/2009/4/F/1. alatt becsatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője kérelmével egyezően, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdése alapján nettó 140 000 Ft összegben állapította meg.

Debrecen, 2010. március hó 23. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó